

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **B. A.**
státní příslušnost: X
t. č. pobytém X
zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem
sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2022, č. j. OAM-1029/ZA-ZA10-HA13-2021,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Předmětem sporu je zákonnost rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o opakovaně podané žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Soud se musel vypořádat s tím, zda skutečnosti, které žalobce uváděl v nové žádosti (uzavřené manželství a narození syna), neměly žalovaného vést k opětovnému meritornímu posouzení této žádosti.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. První žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal v červnu 2017. V řízení o ní uvedl, že se nemůže do své vlasti vrátit s ohledem na potíže, kterým tam čelil coby příslušník skupiny Ahmadija. Kvůli těmto potížím se bál o život. V Pákistánu panovala všeobecná nevraživost muslimů vůči lidem ahmadijského vyznání. Diskriminace a násilnosti vůči nim jsou všudypřítomné. Státní orgány jim přitom neumí poskytnout účinnou ochranu. Policie se přiklání na stranu agresorů. Sám čelil fyzickému násilí. Výjimkou není ani napadání dětí stoupenců Ahmadija. Popisoval pak další konflikty, během kterých jeho bratrovi zlomili nohu a předtím prostříleli dveře domu žalobce. Žalovaný se ho dotazoval, zda se po jmenovaných incidentech někdy obrátil o pomoc k místní organizaci skupiny Ahmadija. Žalobce tak podle svých slov učinil, nicméně organizace vydala doporučení, aby nepodnikal žádné další kroky kvůli obavám z možných odvetných opatření. Zmínil také svoji německou přítelkyni, neznal však její datum narození.
3. Žalovaný v prosinci 2018 rozhodl, že žalobci neudělí žádnou z forem mezinárodní ochrany. Nepopíral, že stoupenci hnutí Ahmadija mohou být terčem negativního zacházení. Nicméně v projednávané věci nesla výpověď žalobce zásadní rozpory, které ve svém rozhodnutí popsal. Proto mu nezbylo než ji označit za nevěrohodnou. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Ten se ztotožnil se žalovaným a zamítl ji rozsudkem ze dne ze dne 7. 7. 2021, č. j. 31 Az 3/2019-120. Následnou kasační stížnost žalobce odmítl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 4. 11. 2021, č. j. 1 Azs 265/2021-34.
4. Dne 14. 12. 2021 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti uvedl, že je sice oficiálně svobodný, ale měl církevní sňatek. Dne 30. 6. 2018 si v ČR vzal německou občanku, která žije na Kladně. Uvedl také jméno syna narozeného na konci března 2019 v Německu. Má také německé občanství. Žalobce není oficiálně uvedený jako otec v jeho dokladech. V dané době spolu všichni žili na Kladně. K důvodům opakované žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že tu žije jeho rodina (manželka a dítě). Do Pákistánu se nemůže vrátit, proto tu musí zůstat a nějak si zlegalizovat pobyt. Z toho důvodu žádá o azyl. Možná by mohl jít do Německa, ale rád by zůstal zde. V předchozí žádosti mluvil o tom, že jeho život by byl v Pákistánu v ohrožení. Kdyby se tam vrátil, měl by ty stejné problémy. Je to vše kvůli tomu, že je Ahmadijec.
5. Žalovaný založil do spisu své rozhodnutí o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Dodal čtyři zprávy s informacemi o situaci v Pákistánu z roku 2021. Dne 7. 2. 2022 se žalobce dostavil k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Na dotaz správního

orgánu uvedl, že se nechce seznámit s obsahem shromážděných podkladů, nechce navrhnout jejich doplnění ani uvést nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by žalovaný měl zohlednit při posuzování jeho žádosti.

6. Žalovaný pak rozhodnutím ze dne 8. 2. 2022, č. j. OAM-1029/ZA-ZA10-HA13-2021 („rozhodnutí žalovaného“) zastavil řízení podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Žádost žalobce shledal nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, protože žalobce neuvedl novou skutečnost, která by splňovala kritéria zákona o azylu a odůvodňovala by opětovné hodnocení důvodů jeho odchodu z vlasti či obav z návratu.
7. Žalobce v předchozím řízení mluvil o přítelkyni z Německa, jíž se poté podle svých slov měl vzít. Neznal tehdy její datum narození. Následovaly každopádně doplňující pohovory ve dnech 3. 7. 2018, 13. 9. 2018 a 6. 12. 2018. K tomu proběhla ve dnech 13. 9. 2018 a 6. 12. 2018 seznámení s podklady pro první rozhodnutí žalovaného. Žalobce tehdy o sňatku, k němuž mělo dojít dne 30. 6. 2018, žalovanému nic neřekl ani ho neprokázal. Žalobce měl tuto skutečnost uvést už v původním řízení, kde k tomu měl příležitost, pokud ji považoval za důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Sám tedy zavinil, že se tehdy tato skutečnost nestala součástí posouzení důvodnosti žádosti žalovaným. Žalobce pak neprokázal ani otcovství k jím uváděnému synovi. Rodinné vazby v ČR navíc nejsou samy o sobě důvodem pro opětovné meritorní posouzení věci. Nad rámec toho žalovaný dodal, že celá rodina má pákistánský původ a může tak společně žít tam, kde všichni budou mít legální pobyt.
8. Závěrem žalovaný uvedl, že od doby meritorního posouzení první žádosti žalobce nedošlo v Pákistánu k žádné zásadní změně bezpečnostní či politické situace, která by mohla založit důvod pro opětovné meritorní posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

III. Dosavadní procesní průběh věci ve správním soudnictví

9. Žalobce podal dne 15. 3. 2022 žalobu proti rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Praze. Ze lhůty 15 dní pro podání žaloby mu v té době proto zbývaly ještě tři dny. Žaloba byla blanketní. Krajský soud v Praze ovšem v žalobní lhůtě (ani po jejím uplynutí) žalobce nevyzval k jejímu doplnění. Dne 23. 3. 2022 dal příslušný samosoudce pokyn svému asistentovi k ověření místní příslušnosti a případnému postoupení věci. K němu téhož dne došlo. Příslušné usnesení o postoupení věci Krajskému soudu v Brně nabylo právní moci 8. 4. 2022. Dne 13. 4. 2022 Krajský soud v Praze odeslal Krajskému soudu v Brně spis, který pošta doručila dne 20. 4. 2022.
10. Krajský soud v Brně tedy musel vyřešit vzniklou procesní situaci, ve které dostal postoupenou a nedoplněnou blanketní žalobu. Nemohl přitom ovšem ztrácet ze zřetele právo žalobce na účinný prostředek nápravy proti rozhodnutí žalovaného ve smyslu čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU ve spojení s čl. 47 Listiny základních práv EU. Krajský soud v Praze měl ideálně zástupce žalobce – resp. jeho advokáta využívajícího datovou schránku – vyzvat ještě v žalobní lhůtě k doplnění žaloby. Celkově zbývající tři dny ze žalobní lhůty to ještě za takových okolností umožňovaly. Pokud ovšem Krajský soud v Praze tuto svoji povinnost nesplnil, pak s ohledem na závěry relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu v konkrétních okolnostech této věci přešla na Krajský soud v Brně.

11. Jak totiž uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017-31 (body 58 a 60): „Soud je povinen vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů, je-li ještě se zřetelem na konkrétní situaci pravděpodobné, že žalobce bude s to žalobu včas, tedy ve lhůtě pro podání žaloby, doplnit. Pro posouzení možnosti doplnění žaloby, zbývá-li jen několik málo dnů do konce lhůty pro podání žaloby, bude klíčové, zda může soud žalobci nebo jeho zástupci doručit výzvu rychle, typicky disponují-li tyto osoby datovou schránkou, anebo má soud povinnost doručit na elektronickou adresu, kterou adresát sdělil soudu (...) Nevyzve-li soud žalobce k doplnění žalobních bodů, jakkoliv ho vyzvat s ohledem na shora uvedené měl, musí se to projevit i na dalším postupu soudu. Rozšířený senát se ztotožňuje s názorem, dle něhož, *porušil-li krajský soud povinnost vydat výzvu k doplnění žalobních bodů, musí krajský soud zaslat výzvu k doplnění žalobních bodů dle § 37 odst. 5 s. ř. s. se stanovením k tomu přiměřené lhůty odpovídající „časovému prostoru“, který by žalobce býval měl, pokud by jej krajský soud řádně a včas vyzval k doplnění žaloby.* [zvýraznil Krajský soud v Brně]. Jak uvádí judikatura, „v této specifické situaci budou i takto dodatečně ve lhůtě soudem stanovené uplatněné žalobní body platným podkladem pro přezkum rozhodnutí žalovaného.“ (rozsudek ze dne 4. 5. 2016, č. j. 6 Ads 280/2015-40, bod 33).
12. Z toho důvodu Krajský soud v Brně neshledal důvody k odmítnutí žaloby, ale naopak žalobce vyzval k jejímu doplnění ve lhůtě 3 dnů. Žalobce v této lhůtě žalobu věcně doplnil.

IV. Obsah žaloby

13. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že měl možnost i povinnost zmínit svoji manželku v původním řízení. Žalovaný řízení zastavil, aniž by mu dal možnost prokázat existenci sňatku a doložit otcovství k synovi a pečlivě zkoumal nové důvody žádosti. Žalobce v řízení opakoval stejné důvody, které uváděl v minulém řízení, neboť jsou aktuální a trvají. K prokázání rodinných vazeb v ČR navrhuje výslech jeho samotného a výslech jeho manželky. V původním řízení důsledkem nesrozumitelného poučení, resp. nesrozumitelného tlumočení neuvedl své rodinné poměry v ČR, které by mohly být důvodem k opětovnému posouzení jeho žádosti s ohledem na potíže a šikanu, které žalobce zažíval v Pákistánu kvůli své příslušnosti ke skupině Ahmadija.
14. Žalovaný se žalobcem navíc neprovedl pohovor. Nedal mu možnost svá tvrzení prokázat a vysvětlit, upřesnit či doplnit nebo uplatnit nové skutečnosti. Nepoučil ho o vadách žádosti. Skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve správním spise oporu. Je otázkou, zda je ve spise rozhodnutí žalovaného o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, na které žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje.
15. Žalobce se nemá kam vrátit. V Pákistánu by se ocitl jako cizinec bez přístřeší. Nemá tam nikoho, kdo by mu poskytl pomoc a ochranu. Své původní rodině se odcizil a pomoc mu nemohou zajistit ani státní orgány. Na území ČR se asimiloval a integroval. Má zde kvalitní rodinné a sociální zázemí. Žalovaný si neopatřil aktuální informace o situaci v zemi původu. Žalobce by tam čelil hrozbě vážné újmy. Žalovaný v té souvislosti spekuluje a své závěry nepodkládá důkazy. Aniž by si důkazy opatřil a aniž by žalobce vyslechl a dal mu šanci důkazy označit či doložit, tendenčně v jeho neprospěch konstatoval, že neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu. Zkrátil tak žalobce v právu na spravedlivý proces. Žalobce má psychické potíže a při pomýšlení na návrat se bojí. Státní orgány mu nezajistí účinnou pomoc, bezpečnost ani důstojný život. Na podporu své argumentace žalobce odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009,

č. j. 9 Azs 5/2009-65, ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, a ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74.

16. V daném případě lze žalobci udělit doplňkovou ochranu. V zemi původu mu hrozí ztráta lidské důstojnosti, ponižující zacházení a bída spojená se životem na ulici či se skrýváním se. Hrozila by mu citelná nenahraditelná újma na fyzickém a duševním zdraví, tedy jak psychická tak materiální. Žalobce poukazuje na těžkou ekonomickou situaci v zemi původu, která přímo souvisí s náboženskými a politickými poměry. Mohly být zakládat důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu z humanitárního důvodu. Meritem věci se ovšem žalovaný nezabýval. Hlavním problémem současnosti je politické napětí, extrémní chudoba velké části obyvatelstva, strach z násilí často páchaného na dětech, ženách i mužích a neschopnost státních orgánů tuto problematiku řešit. Žalovaný podle žalobce porušil čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, který zakazuje vyhostit nebo vrátit uprchlíka na hranice území, na kterém by jeho život nebo svoboda byla ohrožena.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba včas. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s“) bez nařízení ústního jednání. Žalovaný s tímto postupem souhlasil. A žalobce ve stanovené lhůtě nesdělil soudu, že by trval na jednání (navrhl sice pak v doplnění žaloby výslech jeho manželky a sebe samotného, to však podle judikatury neznamená, že požaduje nařízení jednání; viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, body 23-24).
18. Žaloba *není důvodná*.
19. Krajský soud úvodem předesílá, že v tomto řízení *není ve hře otázka, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany*. Žalobce podal svou druhou žádost o mezinárodní ochranu. Úkolem krajského soudu proto bylo pouze přezkoumat, zda žalovaný tuto opakovanou žádost správně vyhodnotil jako nepřipustnou a zda ji místo toho neměl znovu věcně posoudit.
20. Podmínky přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu stanovuje § 11a odst. 1 zákona o azylu. Při hodnocení, zda je opakovaná žádost přípustná, musí žalovaný posoudit, zda (a) cizinec uvedl (nebo se objevily) nové skutečnosti nebo zjištění, které (b) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a (c) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
21. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu pak platí, že se v případě nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
22. K přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu se blíže vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, na nějž odkazuje i žalobce. Uvedl, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat z pohledu existence možných nových skutečností a zjištění jak z pohledu azylu, tak z pohledu doplňkové ochrany. V této souvislosti upozornil, že i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či důvody, může splňovat podmínku přípustnosti, jestliže se od předcházejícího

pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz bod 18 citovaného rozsudku).

23. Rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany pak musí obsahovat odůvodnění o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (bod 19 citovaného rozsudku).
24. Rozhodnutí žalovaného všem těmto požadavkům vyhovuje. Žalobce sice uvádí skutečnosti, které nezmínil v předchozím řízení o jeho první žádosti – že uzavřel manželství a má syna. Jde ale opravdu o skutečnosti, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, jak správně žalovaný podotýká. Ve vztahu ke skutečnosti uzavření manželství k tomu měl minimálně pět příležitostí (viz bod 7 výše). A pokud se dítě narodilo na konci března 2019, mohl také žalovanému, který ve věci rozhodl v prosinci 2018, říci minimálně o těhotenství jeho manželky. Soud musí souhlasit se žalovaným, že pokud o tyto skutečnosti nyní opírá svoji žádost o mezinárodní ochranu a spatřuje v nich důvod pro její udělení, měl tak důležité okolnosti sdělit žalovanému již v původním řízení. Žalobce to nyní svádí na nedokonalost tlumočení. Soud tím ale nepřesvědčil, resp. ani nevysvětlil, jak konkrétně mu měla kvalita tlumočení zabránit v tom, že vůbec nezmínil tak závažné okolnosti. Soud proto nemohl dojít k závěru, že by tehdy uvedení jeho manželství a otcovství zamezovala nějaká procesní překážka. Žalobce proto naplnil druhý výše v bodě 23 zmíněný důvod pro zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti.
25. Žalobce pak ve smyslu třetího kritéria uvedeného výše v bodě 23 ani netvrdí, že by od prvního rozhodnutí žalovaného o jeho původní žádosti o mezinárodní ochranu došlo k zásadní změně situace v Pákistánu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. *Naopak v žalobě sám tvrdí, že uvádí stejné důvody, které jsou stále aktuální a trvají.* Nenamítá tedy, že by se v Pákistánu situace v mezidobě změnila. Natož, že by se změnila v tom směru, že by jeho opakovaná žádost již zasluhovala nové posouzení. Nic takového nedovodil ani žalovaný.
26. Tyto důvody (a jejich rozpornost) přitom posoudil a vysvětlil žalovaný (jehož rozhodnutí o první žádosti žalobce se nachází ve spisu), Krajský soud v Hradci Králové (body 38 až 50 jeho rozsudku) a Nejvyšší správní soud (body 13 až 18 jeho usnesení). Z narace rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (body 2-7) lze také dovozovat, že žalobce v nynější žalobě vznáší takřka tytéž argumenty, včetně námitky na porušení čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. *Soud ovšem nemůže v tomto řízení znovu přehodnocovat to, jak je tehdy žalovaný s Krajským soudem v Hradci Králové a Nejvyšším správním soudem posoudil.* Je to mimo předmět věci, jak jej vymezuje § 11a odst. 1 zákona o azylu a judikatura, včetně té, na níž odkazuje žalobce. V neposlední řadě je nutné v souvislosti se situací v zemi původu žalobce zopakovat, že podle § 10a odst. 2 zákona o azylu platí, že se *v případě nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*

27. Opakovaná žádost žalobce o mezinárodní ochranu proto nesplnila podmínky své přípustnosti, protože neuvedl (ani se neobjevily) nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a současně by svědčily o tom, že by žalobce mohl čelit pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Ve vztahu k situaci v Pákistánu žalobce (přiznaně) žádnou novou okolnost neuvedl. Co se skutečností týkajících se rodinného života žalobce týče. Ty sice nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení, ale stalo se tak se zaviněním žalobce.
28. Ve vztahu k námitce žalobce, že s ním již nyní žalovaný neprovedl pohovor, je třeba dodat, že to předvídá § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Podle něj se *pohovor neprovádí v případě podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany*. Žalovaný musí umožnit žadateli sdělit důvody žádosti písemně nebo jiným vhodným způsobem. Což se v této věci stalo, protože žalobce uvedl důvody žádosti při poskytnutí údajů k ní.
29. Pro úplnost soud dodává, že nevyhověl návrhu žalobce, aby jej spolu s jeho manželkou vyslechl. S ohledem na výše uvedené, žalobní námitky a reálný předmět této věci – kde šlo opravdu jen a pouze o to, zda bylo namístě kvůli novým okolnostem posoudit žádost žalobce o mezinárodní ochranu, resp. zda se žalobce nesnaží domoci nového posouzení již v předchozím řízení posouzeného a posouditelného – by jejich výslech neměl potenciál právní hodnocení soudu změnit. Žalovaný sice zpochybňoval manželství i otcovství žalobce, ale stejně s těmito skutečnostmi pak vstřícně pracoval a vypořádal se s nimi. Rodinné vazby na území ČR tedy nebylo nutné před soudem dokazovat. Další důvod pro účastnický a svědecký výslech žalobce neuvedl. Nařizovat jednání a přistoupit k těmto důkazním návrhům by proto bylo nadbytečné.
30. Lze uzavřít, že žalovaný postupoval správně, pokud skutečnosti, které žalobce uváděl v novém řízení, nepovažoval za důvod pro nové meritorní posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Tyto skutečnosti nesplňují podmínky plynoucí z § 11a odst. 1 zákona o azylu. Rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti proto odpovídá zákonu.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. Soud pro úplnost dodává, že již nerozhodoval o vzneseném návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě. S ohledem na výše popsany procesní vývoj a lhůtu pro rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku (vzneseném již v půlce března 2022) shledal za procesně nejehospodárnější bezodkladně rovnou rozhodnout ve věci samé. Žalovanému z toho důvodu již ani nezasílal doplnění žaloby. Vyjádření žalovaného, ve kterém by nepochybně hájil své rozhodnutí (jako to v obecné rovině učinil v reakci na zaslanou blanketní žalobu s návrhem na přiznání odkladného účinku), by ostatně ani nepřineslo nic, co by mohlo změnit posouzení věci. V těchto procesně velmi specifických okolnostech si proto právo žalovaného na kontradiktornost řízení nežádalo, aby mu soud doplnění žaloby preposílal k vyjádření.
33. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 13. května 2022

Martin Kopa, v. r.
samosoudce